

mig i, at det ikke saa nemt lader sig gjøre at finde de virkelige Indtægter hos Landbrugere, naar det skal være nøjagtigt. Det er slet ikke saa vanskeligt at komme efter, hvormange Rander Mælk man kan malke af sine Køer i Gjennemsnit, og heller ikke hvad en saadan Rande Mælk kan koste, naar man sælger den i Kjøbenhavn eller andetsteds, men naar man ikke bruger Mælken paa den Maade, men til at opklække SmaaCreaturer, og det Hele gaar dertil og til Huusholdningen, sliig mig da: har jeg saa større Indtægt af den paa den Maade eller en mindre Indtægt? Seg er ikke istand til at sige, enten jeg har det Større eller det Mindre, thi Ingen kan sige mig, hvad Værdi der kan komme ind for de Creaturer, jeg opklækker paa den Maade, og hvad de have kostet at opføde. Det er det, der er det Vanskelige at udfinde. Seg kunde gaar meget videre og nævne f. Ex. Hjørden, som ikke spiller saa lille en Rolle i Bondefamilierne. Det er en af de Ting, om hvilke det er umuligt at sige, hvad Indtægt man har af dem. Den bliver avlet og alt Arbejde ved den bliver forrettet af Familien selv og af Tjenestehjendene, og de uendelig mange Gange, den skal gaaes igjennem, inden den kommer til at slides paa Kroppen; thi dertil maa man vel lægge Mærke, at man sælger ikke Tøiet og gjør det ikke i Penge, men det slides paa Kroppen. Seg kan ikke sige, hvad virkelig Indtægt det kan give. Naar man kjøber sine Klæder i en Boutik, saa kan man nok finde ud, hvad de koste, men paa den anden Maade kan man det ikke. Men jeg mærker nok, at det vil stille sig saaledes, at man vil probere at feie med disse nye Koste, og den Fordeel har denne Lov, hvis den skal gaae igjennem, at den er ganske ny. Seg for mit Vedkommende vil gjerne give Afkald paa Vren af at have Deel i en Lov som denne. Seg overlader den gjerne til den ærede Ordfører og til Fleertallet i Udvalget og til den ærede Minister — han har sin store Andeel deri —, de maae, som sagt, meget godt for mit Vedkommende faae Vren deraf, men

de ville ogsaa komme til at bære Ansvaret derfor. Det blev af en æret Taler — det gjør mig ondt, at han ikke er tilstede, thi saa er det jo paa en Maade uheldigt at tale om en Mand, skjøndt jeg ikke vil sige noget Ondt om ham, hvad jeg nødtigt gjør om Rogen —, der blev af det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. N. Hansen) ved Sagens 1ste Behandling udtalt, at, dersom han havde den Overbeviisning, at de store Skatteydere vilde komme til at give Mindre efter Procentsystemet, saa kunde og vilde han ikke stemme for en saadan Lov, men det var hans fulde Overbeviisning, at de vilde komme til at give Mere. Det havde været mig langt kjærrere, hvis det havde været f. Ex. det ærede Medlem for Sorø Amts 4de Valgkreds (Holstein), der havde sagt disse Ord, men det har endnu Ingen af de større Skatteydere sagt. Dersom det er Tilfældet, at de virkelig have den Tro, ja, saa er det i Sandhed patriotisk af dem, da vi have erfaret saavel i det andet Thing som her, at de store Skatteydere især holde paa dette System. Seg vil ikke sige, at jeg vil stemme imod Loven, naar jeg ikke tør nægte, at der kan være Trængsel til at faae en Indtægt, enten paa den ene eller anden Maade. Ja, jeg synes, man trækker paa Smilebaandet ved denne Udtalelse, det overlader jeg til Enhver, som man synes; men det er Hovedsagen for mig, at jeg ikke tør være med til at nægte en saadan Indtægt, naar det findes, at den er nødvendig, men, at jeg har ønsket den paa en langt anden Maade, maa være klart for Enhver efter de Udtalelser, jeg nu allerede er fremkommen med. For ikke at opholde Sagen længer, skal jeg hermed slutte og kun gjentage, at det er især Selvangivelse, det kniber med hos os Landbrugere. Seg er enig med den ærede Minister og den ærede Ordfører i, at, skal man virkelig have en Indtægtsstat med Procentsystemet, saa er det væsentligt Selvangivelse, man maa hen til, og kunde man bare komme afsted med dette og finde det, saa skal det ikke fattes hos mig paa